

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2005-2006

9 februari 2006

ONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de Groot Libisch-Arabische Socialistische Volks-Jamahiriyah, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Sirte op 15 februari 2004

INHOUD

Blz.

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	
Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	
Advies van de Raad van State	
Ontwerp van decreet	

Bijlage: BLEU-overeenkomst

- Nederlandse tekst
 - Engelse tekst
-

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE BESPREKING

1. Betekenis van de overeenkomst

Doel en opzet van de overeenkomst

In het algemeen staat de Vlaamse Regering positief ten opzichte van het sluiten van internationale investeringsakkoorden, die van belang zijn voor Vlaamse investeerders in het buitenland. Hoewel buitenlandse investeringen al beschermd worden door nationale wetgevingen, biedt een bilateraal verdrag bijkomende waarborgen wegens de voorrang van het internationaal recht op het interne recht van een staat.

De doelstelling van een dergelijke overeenkomst is, naast het aanmoedigen van investeringen, het bieden van een garantie voor een maximale bescherming aan de investeerder, zoals de waarborgen voor een billijke en rechtvaardige behandeling van de investering, de clause van de meest begunstigde natie om discriminatie te voorkomen, een vergoedingsplicht bij ontegenende maatregelen en de vrije overmaking van inkomsten. Bovendien creëert zulke overeenkomst een eigen juridisch kader waarin investeringsgeschillen kunnen geregeld worden en waarbij de investeerder een beroep kan doen op internationale arbitrage.

De overeenkomst vormt een gemengd verdrag

Dergelijke internationale overeenkomsten ten gunste van investeringen in het buitenland zijn verdragen in de zin van het volkenrecht of internationaal publiek recht. Het zijn juridisch bindende en afdwingbare akten, onderschreven door volkenrechtelijke rechtspersonen, in casu drie onafhankelijke en soevereine staten en drie deelstaten met een grondwettelijk toegekende bevoegdheid om verdragen te sluiten. Die akten vormen de rechtsgrond voor rechten en verplichtingen in hoofde van die zes overheden en rechtstreeks in hoofde van investeerders op elkaars grondgebied. Overeenkomstig artikel 167 van de Grondwet, worden alle verdragen gesloten door de daartoe bevoegde regeringen en aan hun parlementen ter instemming voorgelegd, vooraleer ze uitwerking kunnen hebben.

Het zogenaamde ‘gemengde’ karakter van de investeringsakkoorden die door de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie (BLEU) gesloten worden, werd op 4 mei 1994 vastgelegd in de Werkgroep ‘gemengde verdragen’ (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB). De ICBB heeft die beslissing op 31 mei 1994 bekrachtigd. Zowel de gewesten als de federale overheid worden namelijk in principe bevoegd geacht. Dergelijke overeenkomsten worden gemengde verdragen genoemd wegens de gezamenlijke bevoegdheidsuitoefening op het federale en het gefedereerde niveau.

De gewesten zijn bevoegd voor het economisch beleid, alsook voor het afzet- en uitvoerbeleid, overeenkomstig artikel 6, §1, VI, eerste lid, 1° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (BWHI), zoals gewijzigd. De federale overheid blijft bevoegd inzake de verzekering van invoer-, uitvoer- en investeringsrisico's (artikel 6, §1, VI, eerste lid, 3°, BWHI), het handelsrecht, het vennootschapsrecht en de regelgeving voor de vestiging van bedrijven met uitzondering van die in de toeristische sector (artikel 6, §1, VI, vijfde lid, 5° en 6°, BWHI).

Daarom bepaalt het eerste artikel van het bijgevoegde ontwerp van decreet dat het een gewestaangelegenheid betreft. Het tweede en laatste artikel houdt in dat het Vlaams Parlement zijn goedkeuring verleent aan de voorliggende overeenkomst, zodat zij in werking kan treden na de instemming van al de betrokken parlementen en na de ratificatie door de federale overheid en door het partnerland.

2. Schets van het partnerland

Politieke gegevens

Libië – een voormalige Italiaanse kolonie – werd in 1951 onafhankelijk. Het land kampte met ernstige politieke, economische en financiële problemen. De Verenigde Staten en Groot-Brittannië gaven financiële steun in ruil voor de vestiging van militaire bases.

Op 1 september 1969 vond een staatsgreep plaats onder leiding van kolonel Muammar al-Qadhafi. Aan de basis van die coup lag de ontevredenheid in het leger, vooral onder de jongere officieren, over het pro-westerse, conservatieve en corrupt geachte bewind van Koning Mohammed al-Idriss, Qadhafi

riep de republiek uit en verklaarde dat Libië zich in zijn binnen- en buitenlandse politiek meer dan voorheen door de doelstellingen van het Arabisme zou laten leiden. Wegens zijn vermeende steun aan terroristische organisaties werd het land internationaal geïsoleerd.

Eind jaren tachtig probeerde Qadhafi, door een matiging van zijn buitenlands beleid, het isolement te doorbreken. Die aanvankelijk positieve evolutie werd onder andere door de aanslag op het Pan Am-vliegtuig nabij het Schotse Lockerbie in 1988, teniet gedaan. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties (VN) nam resoluties aan waarin een embargo opgelegd werd op het luchtverkeer, het betalingsverkeer en de financiële dienstverlening. Daarnaast verbood de Amerikaanse *Iran-Lybian Sanctions Act* (ILSA) bedrijven om grote investeringen te doen in de olie-sector. In maart 2003 toonde Libië zich bereid om de verantwoordelijkheid te aanvaarden voor de aanslag en om de families van de slachtoffers elk 10 miljoen US dollar smartengeld uit te keren.

In juni 2003 stelde het Algemeen Volkscongres de in de Verenigde Staten opgeleide econoom Shukri Ghanem aan als nieuwe premier. Als minister van Economische Zaken gaf hij voorheen leiding aan de liberalisering van de economie. Sinds zijn aanstelling volgen de hervormingen elkaar op.

In maart 2004 werd de regering herschikt. Het Algemeen Volkscomité voor Justitie en Openbare Veiligheid werd gesplitst in twee afzonderlijke entiteiten, één voor justitie en een andere voor openbare veiligheid.

Libië is een islamitisch-socialistische volksrepubliek waarin de macht van het volk (de *Jamahiriyia*) centraal staat. De staatsvorm is een combinatie van socialistische en islamitische beginselen, gecombineerd met bedoeïenenfilosofie. De Grondwet dateert van 1977. Het land is opgedeeld in 32 *shaabia's* (districten) die elk een eigen begroting en een eigen wetgevende en uitvoerende macht hebben. Er bestaat een piramideachtig systeem van comités. Het Algemeen Volkscongres (parlement) bestaat uit afgevaardigden van de gemeentelijke- en de wijkcongressen, de ministers en de vertegenwoordigers van de sectorale organisaties van het corporatistische type (onderwijs, gezondheid, landbouw, energie, ...). Het kiest de secretarissen (ministers) van het Algemeen Volkscomité (de regering). Het Algemeen Volkscongres heeft enkel een controlerende functie. Officieel heeft Libië geen staatshoofd. Qadhafi is de leider van de revolu-

tie en opperbevelhebber van de strijdkrachten. Begin 2000 werd tot een decentralisatie van de centrale overheid overgegaan. Op centraal niveau bestaan er nog zes ministeries: algemene zaken, buitenlandse zaken, Afrikaanse eenheid, financiën, economie en handel, justitie en openbare orde. De taken van andere ministeries zijn gedelegeerd naar de provincies of naar parastatalen.

In het 'Groene Boekje', dat de denkbeelden van Qadhafi weergeeft, worden onder meer de rechten van het volk beschreven, waaronder sociale, economische en meer algemene mensenrechten. Qadhafi treedt hard op tegen (vermeende) oppositiegroeperingen. De oppositie lijkt te zeer verdeeld om een front te kunnen vormen tegen de overheid. Politieke partijen bestaan er niet. Ze worden net als verkiezingen en stakingen beschouwd als afwijkingen van de democratie.

Economische en sociale gegevens

Door de opheffing van de sancties en de stijging van de olieprijs, is de economie enigszins uit het dal geklommen. In 2000 werd een groei van 6,5% genoteerd en de gemiddelde groei in de periode 1996-2000 bedroeg 2,3%. Door zijn grote olie- en gasvoorraden, zijn relatief kleine bevolking en zijn gunstige ligging, zit Libië economisch en financieel op rozen. De uitvoer van petroleum zorgt voor ruim 90% van de inkomsten. Andere industrietakken dan de petroleumnijverheid hebben het moeilijk om zich te ontwikkelen. Libië heeft te kampen met de klassieke problemen van een olie-inkomsteneconomie, namelijk te weinig diversificatie en een te grote afhankelijkheid van arbeid door immigranten ondanks een structureel werkloosheidsprobleem onder de autochtone bevolking. In de landbouw werden grote inspanningen geleverd om te kunnen voorzien in de behoeften van het land, maar dat opzet is slechts gedeeltelijk gelukt. Ook in de verwerkende nijverheid (voeding, zeep, textiel, hout en metaal) kenden de geleverde inspanningen niet het gewenste resultaat.

De economie wordt voor ongeveer 70% door de staat gecontroleerd na de nationalisaties in de jaren zeventig. Sinds begin 2000 wordt een aanmoedigingsbeleid voor private buitenlandse investeringen gevoerd. De inflatie is relatief hoog (12% in 2000, gemiddeld 23,6% over 1996-2000).

In maart 2004 vaardigde het Algemeen Volkscongres een reeks wetten uit om de economie te stimuleren zoals een verlaging van de belastingen, een

vereenvoudiging van de registratie voor bedrijven, de erkenning van het belang van de privé-sector, een vereenvoudiging van de visumplicht en de toelating voor privé-personen om gronden en gebouwen te verhuren. Samen met de wet inzake deviezen die dateert van 1997, moeten die maatregelen buitenlandse investeerders aantrekken. Het hervormingsproces verloopt slechts langzaam vooral om dat de liberalisering van de economie niet gepaard gaat met politieke openheid.

De ontginning van aardgas was lange tijd van weinig betekenis. In oktober 2004 werd de start gegeven voor het grootste aardgasproject ter wereld. Het is de bedoeling om via een ondergrondse pijpleiding aardgas te transporteren naar Italië en andere Europese landen.

In november 2004 verklaarde premier Ghanem dat subsidies voor brandstof, elektriciteit en een aantal levensmiddelen zouden afgeschaft worden om op die manier de economie te versterken en te liberaliseren. De regering wilde die maatregel koppelen aan een verhoging van het gemiddelde maandloon, een verlaging van de belastingen en de afschaffing van de bankrente.

De VN-resoluties lagen aan de basis van een zekere verarming van de bevolking. Sinds 1998 is een verbetering merkbaar. Ondanks de bescheiden lonen zijn de materiële levensomstandigheden van de bevolking vrij gunstig. De verzorgingsstaat die Qadhafi voor ogen had, is tot op zekere hoogte gerealiseerd. Zo is het onderwijs gratis en verplicht voor kinderen tussen de 6 en 15 jaar, is de alfabetiseringsgraad relatief hoog en is de toegang tot sanitaire voorzieningen en gezondheidszorg goed geregeld.

De aanwezigheid van honderdduizenden Sub-Saharaanse immigranten, die zonder visum in Libië kunnen werken, zorgde voor spanningen die tot uiting kwamen tijdens rassenrellen die in september 2000 plaatsvonden. De opstanden werden met harde hand neergeslagen. Premier Ghanem wil de buitenlandse werknemers geleidelijk vervangen door Libiërs.

Libië bekleedt de 58^{ste} plaats op de *Human Development Index* 2005 van de Verenigde Naties (VN).

Mensenrechten

De mensenrechtensituatie laat te wensen over. De elementaire voorwaarden voor een rechtsstaat ont-

breken. De vrijheid van pers, vereniging of meningsuiting is beperkt en er is een verbod op partijvorming. Willekeurige aanhoudingen en folteringën komen veelvuldig voor.

Op 1 september 2002 verklaarde Qadhafi dat de gevangenen zullen leeglopen. Enkel een groep fanatici die vermeende banden hebben met Al Qaeda en de Taliban, zouden gevangen blijven. Zij zouden op dezelfde manier behandeld worden als de mensen die de Verenigde Staten gevangen houden in Guantánamo Bay.

In januari 2003 werd Libië verkozen tot voorzitter van de mensenrechtencommissie van de Verenigde Naties (VN).

In februari 2004 kon *Amnesty International* (AI), voor het eerst in 15 jaar, een bezoek brengen aan Libië. In zijn internationaal rapport 2005 meldt AI dat in de loop van 2004 verschillende hervormingen aangekondigd werden met inbegrip van de mogelijke afschaffing van de volksrechtbanken en een beperking van de uitvoering van de doodstraf. Toch werd maar weinig vooruitgang geboekt in de zoektocht naar de omstandigheden waarin gevangenen de voorbije jaren stierven. Evenmin werd weinig gedaan om opheldering te brengen over schendingen van de mensenrechten, met inbegrip van 'verdwijningen'. De wetgeving die vreedzaam protest als een misdaad beschouwt, bleef van toepassing en mensen werden wegens politieke redenen zonder vorm van proces opgesloten. Migranten en asielzoekers werden niet beschermd. In mei 2004 werden vijf Bulgaarse verpleegsters en een Palestijnse dokter ter dood veroordeeld nadat zij ervan beschuldigd werden dat zij in 1999 kinderen vrijwillig besmet hadden met het HIV-virus.

In juni 2004 bekrachtigde Libië het facultatief protocol bij het VN-verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van vrouwendiscriminatie. In november 2004 verklaarde Qadhafi dat hij de doodstraf wil afschaffen.

Buitenlands Beleid

Qadhafi koesterde aanvankelijk de pan-arabische gedachte. Het streven naar één Arabische natie in Noord-Afrika stond voorop. Sinds de jaren tachtig is het buitenlandse beleid vooral op Afrika gericht. Zo is Libië de drijvende kracht achter de omvorming van de Organisatie van Afrikaanse Eenheid (OAE) naar

de Afrikaanse Unie (AU) die gevormd is naar Europees voorbeeld en als doel heeft Afrika economisch uit het slop te halen maar ook om ziekte, oorlog en honger te bestrijden. Libië tracht ook de Arabische Maghreb-Unie (UMA) nieuw leven in te blazen. Het land was ook de gangmaker van de in 1998 opgerichte *Communauté des Pays du Sahel et du Sahara* (CEN-SAD). De betrekkingen met de buurlanden zijn genormaliseerd en er zijn frequente bilaterale contacten. Libië treedt ook vaak als bemiddelaar op in conflicten op het Afrikaans continent.

In december 2003 verklaarde Libië dat het een einde zou stellen aan het programma voor de vervaardiging van massavernietigingswapens. Het Internationaal Atoomagentschap van de VN (IAEA) kreeg de toestemming om de Libische atoominstallaties te inspecteren. In januari 2004 engageerde Libië zich om toe te treden tot het verdrag betreffende het verbod van chemische wapens en in maart 2004 tekende het land het aanvullend protocol bij het non-proliferatieverdrag.

De politieke betrekkingen met de Europese Unie (EU) en de Verenigde Staten werden hersteld. In september 2003 werden de economische sancties opgeheven door de VN. In september 2004 hebben de Verenigde Staten bepaalde economische sancties opgeheven en daarmee formeel een einde gemaakt aan het handelsembargo.

Op 11 oktober 2004 besloten de ministers van buitenlandse zaken van de EU om de sancties op het vlak van de handel en vooral het wapenembargo, op te heffen. Die beslissing vormde de bekroning van een toenaderingsproces dat vijf jaar duurde. Libië werd ook uitgenodigd om deel te nemen aan het Euro-Mediterrane Partnerschap. In mei 2005 zetten de EU-ministers van Buitenlandse Zaken het licht op groen voor de start van een graduele samenwerking met Libië in de strijd tegen illegale immigratie.

Samenwerking met België en Vlaanderen

België geniet een bijzonder flatterend imago in Libië. Het Belgisch standpunt over het Midden-Oosten en meer recent over Irak, worden bijzonder gewaardeerd. In april 2004 bracht kolonel Qadhafi een officieel bezoek aan België.

De Belgische uitvoer naar Libië daalde van € 201,8 miljoen in 1997 naar € 80,4 miljoen in 2000. In 2001 en 2002 werd opnieuw een toename van de export waargenomen, maar in 2003 moest opnieuw een flinke terugval genoteerd worden. De uitvoer bestaat vooral uit meelproducten, farmaceutische producten en machines en mechanische werktuigen. De invoer steeg van € 26,3 miljoen in 1997 naar € 62,2 miljoen in 2002. In 2004 stond Libië op 70^{ste} plaats in de lijst van Vlaamse exportbestemmingen.

Handel tussen Libië en België en Vlaanderen

	Belgische uitvoer (in miljoen euro)	Vlaamse uitvoer (in miljoen euro)	Belgische invoer (in miljoen euro)
2000	80,4	63,9	50,5
2001	125,3	93,0	30,3
2002	140,8	91,5	62,2
2003	92,4	71,2	53,6
2004	119,1	88,0	65,2

Cijfers Vlaams Agentschap voor Internationaal Ondernemen en de Nationale Bank van België

3. Ontstaan van de overeenkomst

De voorbije dertig jaar sloot de BLEU verscheidene overeenkomsten inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen met landen die geen lid zijn van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO).

Het gemengd karakter van die BLEU-overeenkomsten, die de betrokkenheid van de federale overheid en de drie Gewesten impliceert, werd in 1994 vastgelegd door de interministeriële Conferentie voor het Buitenlands Beleid (ICBB).

De onderhandelingen tussen de BLEU en Libië vonden plaats in Brussel van 24 tot 26 februari 2003. Zij werden succesvol afgesloten met de parafering van de ontwerpakte op 26 februari 2003.

De overeenkomst werd opgemaakt in het Nederlands, het Frans, het Arabisch en het Engels. De Engelse versie is doorslaggevend bij een geschil over de interpretatie van de overeenkomst.

SPECIFIEKE BESPREKING VAN DE OVEREENKOMST MET LIBIË

1. Inhoud van de overeenkomst

De typetekst van de BLEU

De leden van de BLEU keurden een tekst goed die zij aan hun gesprekspartners voorstellen als basis van de onderhandelingen. Op 29 juni 1994 heeft de Vlaamse Regering die typetekst aanvaard. Sinds 2002 zijn milieu- en sociale clausules opgenomen in de type-tekst.

Die zgn. BLEU-tekst bepaalt principieel dat elke overeenkomstsluitende partij eender welke soort van investeringen door een natuurlijke persoon of een rechtspersoon met de nationaliteit van de andere partij op haar grondgebied toelaat (artikel 2 van de BLEU-tekst). Dit is de basis voor de bevordering van de investeringen.

De bescherming vindt men terug in de artikelen 3, 4 en 7 tot en met 9. Artikel 3 bevat een bepaling van niet-discriminatie terwijl artikel 4 stelt dat de investeerders de behandeling genieten van meest begunstigde natie. Die behandeling sluit wel de voorrechten van de investeerders van een derde staat uit, die verbonden zijn aan de deelneming aan een vrijhandelszone, een douane-unie, een gemeenschappelijke markt of een andere vorm van regionale economische organisatie.

Een innovatie is de inlassing van een bepaling over de randvoorwaarden voor investeringen, namelijk milieu- en arbeidsmaatregelen, telkens opgenomen in de artikelen 5 en 6. Dit gebeurde op voorstel van de BLEU. De overeenkomstsluitende partijen moeten erop toezien dat hun wetgeving een hoog niveau van milieubescherming waarborgt (artikel 5) en dat zij arbeidsnormen vastlegt die in overeenstemming zijn met de universeel erkende rechten van de werknemers (artikel 6). Ze moeten alles in het werk stellen om die wetgeving voortdurend bij te sturen. De nationale wetgeving mag niet versoepeld worden om investeringen aan te moedigen. De overeenkomstsluitende partijen bevestigen de verbintenissen die ze aangegaan zijn in het kader van internationale overeenkomsten. Tenslotte erkennen zij dat onderlinge samenwerking hen meer mogelijkheden biedt tot bijsturing van hun wetgeving.

Artikel 7 verbiedt elke maatregel van onteigening of nationalisatie, tenzij voor het openbaar nut, de veiligheid of het nationale belang van de overeenkomstsluitende partij en dan op voorwaarde dat de maatregel wettelijk en non-discriminatoir is en begeleid wordt door een gepaste en reële schadevergoeding. Dezelfde principes gelden voor schade als gevolg van oorlog en geweld.

Artikel 8 regelt de overmakingen van alle betalingen betreffende investeringen en lonen, waarbij de vrije transfer met een eventuele vergunning als principe geldt.

Artikel 9 voorziet een subrogatie van een partij of een openbare instelling in de rechten en de vorderingen van investeerders met deze nationaliteit, indien die partij of instelling schadevergoeding uitbetaald heeft aan die investeerders op grond van een garantie voor een investering. De andere betrokken partij kan dan aan de subrogerende verzekeraar de wettelijke of de contractuele verplichtingen van de investeerder opleggen.

Artikel 10 stelt dat wanneer een vraagstuk betreffende investeringen geregeld wordt bij de overeenkomst en bij de nationale wetgeving van de ene overeenkomstsluitende partij, dan wel bij internationale overeenkomsten, de investeerders van de andere partij aanspraak maken op de bepalingen die voor hen het meest gunstig zijn.

In artikel 11 worden de bijzondere overeenkomsten die vroeger tussen een partij en een investeerder van een andere partij gesloten werden, bevestigd. De bepalingen ervan vullen de algemene draagwijdte van deze typeovereenkomst aan. Met bijzondere overeenkomsten worden verbintenissen bedoeld die betrekking hebben op concrete investeringsprojecten.

De artikelen 12 en 13 regelen respectievelijk de procedure voor geschillen over investeringen tussen een investeerder van een partij en een andere partij en die tussen partijen betreffende de interpretatie en de toepassing van deze typeovereenkomst.

De overeenkomstsluitende partijen dienen ernaar te streven geschillen in de mate van het mogelijke door onderhandeling te regelen. Indien een minnelijke schikking onmogelijk blijkt te zijn, bepaalt artikel 12 dat het geschil, naar keuze van de investeerder, voorgelegd wordt aan hetzij de bevoegde rechtsmacht van de staat waar de investering gedaan werd, hetzij aan

internationale arbitrage. Elke partij geeft daartoe haar voorafgaande en onherroepelijke toestemming. Zij houdt in dat de partijen afstand doen van het recht om de uitputting van alle nationale administratieve en rechtsmiddelen te verzoeken. De uitspraken van het scheidsgerecht zijn onherroepelijk en bindend. Geen enkele overeenkomstsluitende partij kan hierbij aanvoeren dat de investeerder vergoed wordt door een verzekering of garantie.

Artikel 13 bepaalt dat, na de mislukking van een minnelijke schikking via diplomatieke weg en via een gemengde commissie, een college van drie scheidsrechters aangesteld wordt. Elke partij duidt één scheidsrechter aan. Deze twee scheidsrechters duiden in onderling overleg een derde scheidsrechter als voorzitter van het college aan. Deze voorzitter is een onderdaan van een derde staat. Indien de scheidsrechters niet op deze wijze kunnen aangesteld worden, kan een partij zulk verzoek richten tot de voorzitter of ondervoorzitter van het Internationaal Gerechtshof. De uitspraken van het college van scheidsrechters zijn definitief en bindend.

Artikel 14 stelt de investeringen die aan de overeenkomst voorafgegaan zijn, gelijk met die investeringen na de inwerkingtreding ervan. De vroegere investeringen worden dus eveneens beschermd.

Artikel 15 bepaalt de inwerkingtreding en de duur van de overeenkomst. De typeovereenkomst treedt een maand na de datum van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging in werking. Zij van kracht gedurende een termijn van tien jaar, die zonder voorafgaande opzegging stilzwijgend verlengd wordt.

Afwijkingen van de BLEU-typetekst

De typetekst van de BLEU werd door de partners bijna volledig aanvaard. Alle basisprincipes van de BLEU werden dus goedgekeurd en in de tekst van de overeenkomst opgenomen.

De ondertekende tekst bevat slechts enkele afwijkingen, die hierna toegelicht worden. De meeste verschillen zijn slechts vormelijk.

In de preambule werd een zin toegevoegd waarin staat dat het akkoord de economische samenwerking tussen de BLEU en Libië zal stimuleren.

In artikel 1.1.b wordt aan “registered office” “residence” toegevoegd.

In artikel 1.2.c is sprake van prestaties die een economische waarde hebben met betrekking tot de investeringen.

In artikel 1.4 stelt Libië een eigen definitie van “grondgebied” voor.

De artikelen 5 en 6 vangen aan met “Voor de toepassing van deze overeenkomst streven de overeenkomstsluitende partijen ernaar de volgende beginselen toe te passen:”. In punt 4 van deze artikelen staat dat overleg kan gepleegd worden over investeringsaangelegenheden.

Volgens artikel 8.3 dient de wisselkoers in overeenstemming te zijn met de wisselreglementering van de overeenkomstsluitende partijen.

In artikel 12.3 valt, in geval van internationale arbitrage voor de regeling van investeringsgeschillen, het Instituut voor Arbitrage van de Kamer van Koophandel in Stockholm weg.

In artikel 12.3 staat dat de scheidsrechter zal aangeduid worden binnen drie in plaats van twee maanden.

In artikel 14 wordt een paragraaf toegevoegd waarin staat dat de overeenkomst niet van toepassing is op vorderingen die geregeld werden of procedures die ingeleid werden vóór de inwerkingtreding.

Volgens artikel 15.1 kan de overeenkomst opgezegd worden één jaar (in plaats van zes maanden) vóór het aflopen van de geldigheidsdatum.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

Op 13 april 2005 sloot de SERV zich aan bij het ontwerp van regeringsbeslissing.

3. Advies van de Raad van State

In zijn advies d.d. 13 oktober 2005 merkt de Raad van State op dat in de preambule gewag gemaakt wordt van de regeringen van België en Luxemburg, van de Vlaamse en Waalse regeringen en van de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Het is de eerste keer dat de Raad daarover een opmerking maakt.

Het is wel zo dat de Raad in het verleden reeds opmerkte dat geen verdragen kunnen gesloten worden met de regering van een partnerland. De opeenvolgende Vlaamse ministers en hun administraties hebben de federale overheid daar trouwens meermaals attent op gemaakt.

Juridisch gezien heeft de Raad van State het bij het rechte eind. Verdragen worden inderdaad gesloten door de bevoegde organen van de uitvoerende macht maar zij doen dat namens de rechtspersonen waarvan zij de uitvoerende macht zijn of voor wie zij optreden. Volgens artikel 167, §2 van de Grondwet sluit de Koning de verdragen, met uitzondering van die welke betrekking hebben op aangelegenheden waarvoor de Raden van de Gemeenschappen en Gewesten bevoegd zijn. Die verdragen worden overeenkomstig artikel 167, §3 van de Grondwet gesloten door de Gemeenschaps- en Gewestregeringen. Verdragen verbinden evenwel niet enkel de verdragssluitende regering, maar de ganse rechtspersoon, de federale overheid, respectievelijk de Gemeenschap of het Gewest, met al zijn organen en instellingen.

Ik deel de mening van de Raad van State dat de overeenkomst niet meer eenzijdig kan gewijzigd worden. De onderhandelingen zijn namelijk gesloten en de overeenkomst is ondertekend. Het is beleidsmatig niet verantwoord deze overeenkomst om die reden niet te ratificeren en de onderhandelingen te openen voor een soortgelijke overeenkomst. Ik zal evenwel niet nalaten om de opmerking van de Raad opnieuw onder de aandacht van de Federale Overheidsdienst (FOD) Buitenlandse Zaken te brengen.

Een tweede opmerking van de Raad van State geldt het voorleggen aan het Vlaams Parlement van de Engelse tekst. Alhoewel het juridisch niet verplicht is, legt de Vlaamse Regering, naast de Nederlandse tekst, steeds de versie voor die in geval van geschillen over de interpretatie en de toepassing van de overeenkomst zal gehanteerd worden. In dit geval worden de

Nederlandse en de Engelse tekst voorgelegd aan het Vlaams Parlement.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

*De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen,
Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,*

Fientje MOERMAN

*De Vlaamse minister van Bestuurszaken,
Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,*

Geert BOURGEOIS

VOORONTWERP VAN DECREET

VOORONTWERP VAN DECREET

houdende instemming met de overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de Groot Libisch-Arabische Socialistische Volks-Jamahiriyah, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Sirte op 15 februari 2004

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel en de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Artikel 2

De overeenkomst tussen de Belgisch-Luxemburgse Economische Unie, enerzijds, en de Groot Libisch-Arabische Socialistische Volks-Jamahiriyah, anderzijds, inzake de wederzijdse bevordering en bescherming van investeringen, ondertekend in Sirte op 15 februari 2004, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Yves LETERME

De Vlaamse minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel,

Fientje MOERMAN

De Vlaamse minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme,

Geert BOURGEOIS
